

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 124.580 van 24 oktober 2003
in de zaak A. 128.939/XII-3868.**

In zake : Franciscus DE CUYPER,
die woonplaats kiest bij
advocaat D. Lagasse,
kantoor houdende te Brussel,
Terhulpensesteenweg 187

tegen :

het BRUSSELS HOOFDSTEDELIJK GEWEST,
dat woonplaats kiest bij
advocaat J.-P. Lagasse,
kantoor houdende te Brussel,
Jamblinne de Meuxplein 41.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Franciscus De Cuyper op 5 november 2002 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 30 mei 2002 van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering om zijn vergunning tot het exploiteren van een taxidienst met behulp van drie voertuigen, die op 30 juni 2001 verliep, niet te hernieuwen;

Gezien de beschikking van 9 april 2003 waarbij de VIe kamer zich van de zaak ontlast omdat deze door een Nederlandstalige kamer moet worden behandeld;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgesteld door auditeur B. Thys;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 18 juli 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 september 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad J. Lust;

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. Pilcer, die loco advocaat D. Lagasse verschijnt voor verzoeker, en van advocaat D. Traudt, die loco advocaat J.-P. Lagasse verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur B. Thys;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoeker met een zending van 21 december 2000 aan de directie Taxi's van het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, bestuur Uitrusting en Vervoer, de hernieuwing vraagt van zijn vergunning voor de exploitatie van een taxidienst met drie voertuigen, vergunning die op 30 juni 2001 vervalst; dat hem met brief van 22 januari 2002 wordt gevraagd de fotokopieën over te leggen van de aangiften bij de R.S.Z. met betrekking tot het loontrekkend personeel voor de periode van 1 oktober 2000 tot 30 september 2001; dat verzoeker hieraan gevolg geeft en tevens met brief van 4 februari 2001 laat weten moeilijkheden te hebben om professionele chauffeurs te vinden die officieel aangegeven willen werken; dat hij op 19 februari 2002 wordt gehoord; dat hij, er op gewezen dat er zeer weinig prestaties van chauffeurs worden aangegeven, herhaalt dat het zeer moeilijk is om eerlijke chauffeurs te vinden die bereid zijn volledig officieel aangegeven te werken; dat met brief van 2 mei 2002 de belastingconsulent van verzoeker bevestigt dat diens taxibedrijf ondertussen tot bijkomende aanwervingen is overgegaan, zodat nu drie chauffeurs tewerkgesteld zijn; dat de Brusselse Hoofdstedelijke Regering op 30 mei

2002 weigert de vergunning tot het exploiteren van een taxibedrijf met behulp van drie voertuigen te hernieuwen; dat de reden hiervoor is :

“Overwegende dat er uit de verklaringen van de exploitant zelf blijkt dat, door het niet regelmatig inschrijven van de chauffeurs waarop hij een beroep deed, hij de sociale wetgeving tijdens de geldigheidstermijn van zijn vergunning niet nageleefd heeft en dat de onvolledigheid van de voorgelegde documenten het niet mogelijk gemaakt heeft om vast te stellen of de geëxploiteerde voertuigen voldoende ter beschikking van het publiek gesteld werden, en de exploitant uitdrukkelijk erkent dat deze onvolledigheid kon leiden tot de weigering van de hernieuwing van zijn vergunning tot het exploiteren van een taxidienst;

Overwegende dat artikel 7, § 2, 4°, van de Ordonnantie van 27 april 1995 bepaalt dat de hernieuwing van de vergunning geweigerd zal worden voor alle of sommige voertuigen indien de voertuigen niet genoeg ter beschikking van het publiek gesteld werden en er uit de voorbereidende werkzaamheden tot deze bepaling blijkt dat het beoogde doel is dat onvoldoende of niet gebruikte vergunningen sneller opnieuw in de sector geïnjecteerd zouden worden;

Dat artikel 7, § 2, 6°, van de Ordonnantie tevens de weigering van de hernieuwing voorschrijft in geval van niet-naleving van de sociale wetgeving, en er in de voorbereidende werkzaamheden tot deze bepalingen gehamerd werd op de ernst van tekortkomingen dienaangaande”;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, met betrekking tot de eerste voorwaarde, dat verzoeker twee middelen aanvoert, waarin hij de motieven van de bestreden beslissing betwist; dat een eerste middel het motief in verband met de miskenning van de sociale wetgeving bekritiseert; dat een tweede middel gericht is tegen het motief in verband met de onvoldoende terbeschikkingstelling van de voertuigen aan het publiek;

Overwegende dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk doet kennen dat “elk element afzonderlijk beschouwd, op zichzelf, reeds een voldoende reden is ter wettiging van de weigering van de hernieuwing” en dat “elke reden bijkomend is

in verhouding tot de andere redenen”; dat de verwerende partij bijgevolg terecht opmerkt dat er slechts grond tot schorsing kan zijn indien de beide motieven onjuist blijken en dus de beide middelen ernstig zijn;

Overwegende dat, zoals gezien, het tweede middel het motief viseert in verband met de onvoldoende terbeschikkingstelling van de vergunde voertuigen aan het publiek; dat het is afgeleid uit de schending van het artikel 7, § 2, 4°, van de ordonnantie van 27 april 1995 van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest betreffende de taxidiensten en de diensten voor het verhuren van voertuigen met chauffeur en uit de afwezigheid van deugdelijke motieven; dat in de eerste plaats wordt aangevoerd dat een weigering niet gerechtvaardigd is wanneer de exploitant zich kan beroepen op uitzonderlijke economisch of sociaal verantwoorde redenen, dat verzoeker in zijn brief van 4 februari 2002 en tijdens zijn verhoor op 19 februari 2002 de talrijke moeilijkheden heeft doen gelden die hij ondervond om chauffeurs te vinden die er mee instemden bij de R.S.Z. te worden aangegeven en dat de verwerende partij de verplichting had daarop acht te slaan en haar beslissing te dien aanzien te motiveren; dat in de tweede plaats wordt betoogd dat de bestreden beslissing geen enkel element bevat dat toelaat te bepalen vanaf wanneer de terbeschikkingstelling van het publiek als toereikend of ontoereikend kan worden beschouwd, zodanig dat een verkeerde toepassing is gemaakt van de notie “ontoereikende terbeschikkingstelling van de voertuigen aan het publiek”;

Overwegende dat -ten tijde van de bestreden beslissing- artikel 7, § 2, 4°, van de ordonnantie van 27 april 1995 van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest betreffende de taxidiensten en de diensten voor het verhuren van voertuigen met chauffeur voorschrijft dat de hernieuwing van de vergunning zal geweigerd worden voor alle of sommige voertuigen :

“indien het voertuig niet genoeg ter beschikking van het publiek gesteld werd tijdens de jaren die aan deze aanvraag tot hernieuwing voorafgaan, behalve als de exploitant zich kan beroepen op uitzonderlijke economisch of sociaal verantwoorde redenen.

De Regering kan de evaluatiecriteria inzake toereikendheid van de terbeschikkingstelling van de voertuigen aan het publiek vastleggen”;

Overwegende, in verband met het eerste onderdeel van het middel, dat verzoeker er zich in zijn brief van 4 februari 2002 en tijdens het verhoor van 19 februari 2002 op het eerste gezicht toe beperkt heeft zonder meer te poneren dat het zeer moeilijk is om chauffeurs te vinden die officieel aangegeven willen werken; dat hij niet beweerde daarmee een uitzonderlijke economisch of sociaal verantwoorde reden te willen aanvoeren ter verantwoording dat de vergunde voertuigen onvoldoende ter beschikking van het publiek zijn gesteld; dat hij evenmin enig stavingsstuk bijbracht; dat, meer nog, op 2 mei 2002, zijn belastingconsulent sec meedeelt dat verzoeker na de opstelling van het proces-verbaal van verhoor “is overgegaan tot bijkomende aanwervingen zodat thans drie chauffeurs tewerk zijn gesteld”; dat tenminste in de huidige stand van de procedure dan ook niet wordt aangenomen dat verzoeker uitzonderlijke economisch of sociaal verantwoorde redenen heeft doen gelden waaraan de verwerende partij ten onrechte is voorbijgegaan;

Overwegende, in verband met het tweede onderdeel van het middel, dat het tot de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij behoort om te oordelen of de terbeschikkingstelling van de voertuigen aan het publiek al dan niet toereikend is; dat te dezen de verwerende partij zich voor haar oordeel ter zake uitdrukkelijk heeft gesteund op “de onvolledigheid van de voorgelegde documenten”; dat met de verwerende partij, in de nota, lijkt te moeten worden vastgesteld dat verzoeker inderdaad “weinig begrijpbare documenten” voorlegde en maar een “gering aantal” chauffeurs opgaf; dat verzoeker een en ander allesbehalve lijkt te betwisten; dat verwerende partij op het eerste gezicht niet de grenzen van de redelijkheid is te buiten gegaan door in de gegeven omstandigheden te hebben geoordeeld dat zij niet in de mogelijkheid was “om vast te stellen of de voertuigen voldoende ter beschikking van het publiek gesteld werden” en, bijgevolg, dat geen toereikende terbeschikkingstelling van de voertuigen blijkt; dat het irrelevant lijkt vanaf welke drempel de verwerende partij de terbeschikkingstelling van de voertuigen aan het publiek als toereikend zou hebben beschouwd in de hypothese, die zich nu eenmaal niet voordoet, dat verzoeker haar wél op de terbeschikkingstelling van zijn voertuigen een precieze kijk had gegeven;

Overwegende dat het tweede middel niet ernstig is; dat, gelet op wat hoger werd overwogen, bijgevolg ook het eerste middel niet tot vernietiging kan leiden en niet ernstig is;

Overwegende dat geen ernstige middelen worden aangevoerd; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vierentwintig oktober 2003, door :

de HH.	J. LUST,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	F. BONTINCK,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BONTINCK.

J. LUST.